

og som det lod til, vi ikke kunde komme bort fra. Jeg maa give ham Ret i, at det er en meget uheldig Form, og at det kunde se ud, som om vi her i Danmark vare en stor Barmhjertighedsanstalt, hvor det bare gælder om at faa af Staten og tage fra den ene Lomme og lægge i den anden og omvendt. Men der er det særlige her, og det synes jeg, at det ærede Medlem ikke tilstrækkelig har Øje for, at det ikke er saaledes, at den Statsafgift, der opkræves, kommer tilbage til Kommunerne paa samme Maade, thi da vilde det hele være det glade Vanvid, men det er jo saaledes, hvad der ogsaa blev paavist af den ærede første Taler (Pagh), at Tilskuddet ydes efter, hvilke Udgifter der haves til Skole-, Fattigvæsen etc. og saaledes bliver fordelt paa forskellig Maade, hvorfor det ogsaa vil blive forskelligt føleligt for de forskellige Kommuner. Jeg vil f. Eks. gøre opmærksom paa, at i den By, i hvilken jeg har hjemme, Randers, have vi en forholdsvis talrig Arbejderbefolkning, og da vi have ofret meget paa forskellige sociale Formaal, faa vi mellem 55 og 56 Øre pr. Indbygger, hvilket betyder mellem 12 og 13,000 Kr. i Tilskud. Hvad den By angaar, som det ærede Medlem er fra, Odense, er det jo saadan et Smørhul i hele Grøden derovre, de have det saa ganske glimrende dér, at de ikke faa mere end 25 Øre pr. Indbygger i Statstilskud. Vi have ogsaa hørt om andre Byer, ogsaa Landsbyer, der var f. Eks. en Landsby, der kun fik 27 Øre og maatte give 50 Øre for at faa dem — det er naturligvis en daarlig Nationaløkonomi, og jeg haaber ikke, at de ville blive ret længe ved dermed. Inddrages nu Statstilskuddet, vil Følgen blive, at de mest trængende Byer, dem, der have ofret meget paa forskellige sociale Formaal, faa endnu højere Skatter, medens de mere velstillede Byer ikke komme til at mærke Inddragelsen, saaledes at der atter der vil fremkomme en meget uheldig Ulighed.

Nu vil det ærede Medlem ikke være med til at skaffe disse Indtægter til Veje paa anden Maade. Toldskatter ere ham imod. Jeg beklager det ærede Medlems Syn, han plejer jo ellers at have saa godt et Syn paa de fleste Forhold, og jeg tror heller ikke, at han med Hensyn til Tolden er saa stærkt afvisende, som det ser ud til. Men han kunde altsaa ikke tænke sig, at man kunde tilvejebringe disse Indtægter ved forhøjede Toldskatter. For mig synes det naturligste at være, om vi, naar Staten var i Nød og Trang, indførte en foreløbig Finanstold under en eller anden Form, der kunde

skaffe Balance til Veje. Det skal jeg nu ikke komme nærmere ind paa. Men jeg vil haabe, at det ærede Medlem ikke stiller sig mere afvisende overfor en Sag som denne, end at han, naar han hører, at alle Partier her ere enige om, at Kommunerne ikke bør miste Pengene, saa ogsaa vil yde sin gode Medvirkning til, at de maa beholde dem. Thi der var — kan jeg godt sige — her en stærk Stemning hos mange Medlemmer for, at det var absolut nødvendigt at forhøje dette Tilskud. Den sidste ærede Taler var inde paa denne Sag, 1 Million Kroner mere var akkurat det, Kommunerne skulde have. Naar vi nu resignere og nøjes med det, vi have for Øjeblikket — længere kunne vi ikke naa — skal jeg bemærke, at der blev af et æret Medlem (Rottbøll) paavist andre Veje, vi kunde gaa. Det ærede Medlem nævned Skat paa Cykler, Tændstikker, Fortepianoer, tror jeg ogsaa. Der er et Skatteobjekt jeg synes godt om, nemlig Jagtbøsser. En Taler i Folketinget var i Gaar ogsaa inde paa det, og en Jæger har fortalt mig, at der er 70,000 Jagtbøsser, der gøre Ulykker her i Landet. De skyde Jægerne og lade Vildtet gaa. 20 Kr. pr. Jagtbøsse var akkurat det, som kunde dække Udgiften til dette Statstilskud. Jeg henstiller til den højtærede Indenrigsminister, at han værner Statstilskuddet og lægger Skatten, hvor den kan bæres. Det vil være til Gavn for Staten, for Jægerne og for Vildtet. Jeg vil absolut advare imod, at vi følge det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Christiansen), og jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem selv vil være noget betænkelig ved at lægge en — han kaldte det — beskeden Formueskat paa Kommunerne. Ja, dette Ord: „beskeden“! Hvor vi ogsaa vare beskedne — til at begynde med — med Formueskatten til Staten, nu dreje vi paa Skruen, og jeg er bange for, at Kommuneskruen vil blive drejet to Gange for hver Gang Statsskruen drejes én Gang. Den Vej tror jeg ikke er heldig. Til Slut kunne Skatteyderne slet ikke mere beregne deres Skat. Jeg skal slutte med at udtale, at jeg haaber, at det maa lykkes ved den Enighed, som saa sjælden findes i dette høje Ting, at bevare Statstilskuddet, om vi end ikke kunne faa det forhøjet.

Indenrigsministeren (*Jensen-Sønderup*): Jeg vil allerførst gerne have Lov til at gøre en lille Bemærkning vedrørende de Udtalelser, jeg fremkom med ved Lovforslagets Forelæggelse, fordi ærede Medlemmer i dette høje Ting, og for Resten ogsaa i det andet Ting, have lagt mere ind i de faa Ord, jeg den Gang sagde, end